

ČASOPIS PRIEVIDZSKEJ FARNOSTI **BARTOLOMEJ**

ROČNÍK XXVI.

ČÍSLO 3

MAREC 2018

Pôst

Obnova manželských sľubov - Daj sa mi napit'! - Komu darovať 2%
Rozhovor s Jogom - Boh dá zmysel našim krokom - Čítame knihy?

Farský maškarný ples, 11. február 2018, Kultúrny dom v Necpaloch

Pôst - pst - pust'

Prežívame Pôstne obdobie. Ako sme počuli v čítaní od apoštola Pavla počas liturgie na Popolcovú stredú, ide o „milostivý čas“. Iným slovom povedané, ide o čas, ktorý nám Boh dáva na to, aby sme obnovili náš vzťah k Nemu, k druhým i k sebe samým. Modlitba, pôst a almužna sú tradičnými prostriedkami, ktoré nám k tomu majú pomáhať.

Okrem nich počúvame aj rôzne iné spôsoby, ako na to. Mňa oslovil jeden konkrétny od pátra Alana Delyho, kňaza z rehole dominikánov. Odpoveď na otázku, ako obnoviť vzťah s Bohom, vidí v samotnom slove „pôst“. Ponúka nasledovnú slovnú hračku. Keď odstránime druhé písmenko slova „pôst“, dostaneme slovo „pst“. Pôst je o „pst“. Pôst je o stíšení. Dať menší priestor svojim slovám, viac počúvať. Počúvať Boha, druhých. Sám Ježiš, keď nás učí, ako sa máme modliť, hovorí: „Keď sa modlíte, nehovorte veľa ako pohania. Myslia si, že budú vypočutí pre svoju mnohovoranosť. Nenapodobňujte ich; veď váš Otec vie, čo potrebujete, prv, ako by ste ho prosili.“ (Mt 6,7-8) Inými slovami akoby povedal: „Viac počúvajte. Počúvajte, čo vám váš Otec chce povedať cez situáciu, ktorú práve prežívate, cez človeka, ktorý vstúpil do vášho života, či je už dlhšie jeho súčasťou.“

Na to, aby sa človek mohol stíšiť a počúvať, sa potrebuje zastaviť. A zastaviť sa často znamená pustiť sa niečoho, čo „musím“. Aj myšlienku „pustenia sa“ vidí páter v samotnom slove pôst. Keď druhé písmenko slova „pôst“ nahradíme samohláskou „u“ a na posledné písmenko dáme mäkkceň, dostaneme slovo „pust“.

Pôst je aj o „pust“. Pustiť všetko to, čo ma odvádza od Boha a blížnych. Nielen hriechy, ale aj zbytočnosti a predsudky, ktorých je náš život často plný. Môžeme teda povedať, že pôstny čas je aj časom ticha a pustenia sa. Nepochybujem o tom, že každý z nás nájde vo svojom živote oblasť, v ktorej sa o tieto dva námety môžeme snažiť. Pár inšpirácií, ako na to, ponúka aj nové číslo nášho farského časopisu. Príjemné čítanie vám všetkým prajem.

Ján Jáger, kaplán

Nájsť v jednote kňazov oživenie viery

Na začiatku februára (8. 2. 2018) sa mohli veriaci v našej farnosti zúčastniť v Kostole Najsvätejšej Trojice rekolekčnej svätej omše kňazov prievadzského dekanátu.

Napriek tomu, že žiaci z piaristickej školy mali chrípkové prázdniny, niektorí z nich predsa prišli a ožili svätú omšu spevom, čítaním alebo jednoducho len svojou prítomnosťou. Rovnako prišli i mnohí veriaci, ktorí navštevujú spravidla farský kostol. Slávenie Eucharistie sa stalo vyjadrením spoločnej jednoty a porozumenia kňazov i veriacich v našom meste i dekanáte *skrze Krista, s Kristom a v Kristovi*.

Ako uviedol pán dekan Slovák, svätá omša bola obetovaná za nové reholné povolania. V homílii, ktorú predniesol pán kaplán Marian Husár, zazneli slová o dôležitosti pokorného a tichého srdca. Také srdce mal kráľ Dávid, ale jeho syn Šalamún si ho

nezachoval tiché a pokorné až do konca. Práve naopak, v starobe sa obrátil k pohanským bohom, akým ľudia obetovali živé obete. Zaznela výzva zrieknuť sa všetkých novodobých modelov, aby sme nezostali v jednom uzavretom systéme viery, ktorý nerastie. Inak nám hrozí, že „zostarneme“ nielen navonok, ale aj v srdci, podobne ako kráľ Šalamún.

Veríme, že príklad mnohých reholných kňazov ako „bratov, ktorí žijú pospolu“, ale aj príklad jednoty kňazov nášho dekanátu pri slávení svätej omše, oživi systémy viery aj v nás a stane sa podnetom pre nasledovanie.

Elena Blašková

Manželia si obnovili svoje sľuby

Večer pred sviatkom sv. Valentína, 13. februára 2018, sa v piaristickom kostole v Prievidzi v rámci Národného týždňa manželstva slúžila svätá omša za manželov. Manželia mali počas nej možnosť obnoviť si svoje sľuby.

Omšu celebroval páter Ján Hríb SchP. Kázeň venoval prítomným manželským párom. Hovoril o vernosti, o pochopení sa navzájom, o dôvere a tiež o umení lásky. Jednoducho opísal veci, ktoré by dobrému manželstvu nemali chýbať. Zároveň prezradil, že vlastní sušiak, na ktorý si pripína svadobné oznámenia. Má tak na pamäti manželské páry a nezabúda na nich v modlitbe.

Po omši nasledovalo agapé, kde vládla príjemná atmosféra. Šikovné gazdinky nachystali koláčiky i niečo slané pod zub. Dievčatá z piaristickej školy porozdávali ružičky všetkým ženám.

Národný týždeň manželstva je týždenná iniciatíva na podporu manželstva. Prebieha v týždni so sviatkom sv. Valentína. Cieľom je propagovať a podporiť manželstvo ako vzácnu hodnotu moderného človeka. Zároveň sa snaží pripomenúť, že manželstvo

nie je samozrejmosť, ale vzťah, ktorý by sa mal neustále rozvíjať.

Text: Mária Pytlová, Foto: Elena Blašková

26. svetový deň chorých v Prievidzi

Svetový deň chorých, 11. február. Deň, kedy celá Cirkev myslí na svojich chorých bratov a sestry, pripadol tento rok na nedeľu. V našej farnosti sme však začali liturgickú službu chorým už v sobotu 10. februára svätou omšou o 12.00. V rámci nej sme ako zvyčajne stovkám veriacich vyslúžili sviatosť pomazania chorých.

Sviatosť pomazania chorých sme opäť vysluhovali štyria. Pridal sa k nám aj páter Michal Paluch od piaristov. Bohoslužby sa zúčastnilo veľké množstvo starších a chorých veriacich. Do nášho kostola zavítali aj pravidelní návštevníci piaristického chrámu či ľudia z okolitých farností.

Pápež František vo svojom posolstve na tento deň vychádzal z Jánovho evanjelia, z opisu situácie pod krížom, kde Pán Ježiš zveril nielen sv. Jána, ale aj všetkých svojich nasledovníkov do rúk svojej matky: „Ježiš prežíva na kríži starosť o Cirkev i o celé ľudstvo a Mária je povolaná, aby sa spolu s ním podieľala na tejto starosti.“ Svätý Otec sám túto starostlivosť prežíva, čo vidíme z väčšiny jeho vyjadrení a postojov.

Vie aj o nebezpečenstvách a problémoch, s ktorými sa v zdravotníctve stretávame. Veď často máme dojem, že lekári sú viac než liečiteľmi chorôb dílermi liekov, farmaceutických firiem či zdravotných poisťovní a že prvoradým meradlom nie je zdravie, ale peniaze.

Pápež na to odpovedá, že je úlohou veriacich postaviť sa proti „mentalite, ktorá sa v celom svete usiluje o to, aby sa starostlivosť o zdravie stala obchodným artiklom“. Priorita je pre neho jasná: „Aby bol chorý rešpektovaný ako osoba s vlastnou dôstojnosťou a aby bol vždy centrom liečebného procesu.“ Aby sme dokázali zaujať správny postoj ako chorí i ako starajúci sa, je potrebné pozerieť sa na kríž a učiť sa od Ježiša i od Márie, ktorá s Jánom pod ním stojí.

Vladimír Slovák

Urobili si výlet

Deti spolu s rodičmi využili jarné prázdniny na výlet s pánom kaplánom Mariánom. Navštívili Hronský Beňadik a rodné mesto pána kaplána Levice.

V stredu 21. februára poobede všetci nasadli do áut a vyrazili. Prvou zastávkou bolo benediktínske opátstvo v Hronskom Beňadiku. Deti si obzreli kostol a mali možnosť dozvedieť sa niečo nové zo zaujímavého výkladu. Nechýbala ani modlitba a uctenie si vzácnnej relikvie Kristovej krvi. Túto cennosť dostal Matej I. za pomoc v bojoch proti Turkom. Je to kúsok plátna, ktorým sv. Veronika utrela Ježišovi doráňanú tvár.

Na záver sa výprava presunula do Levíc, kde náš bývalý pán kaplán Janko Kraus slúžil detskú svätú omšu.

Text: Mária Pytlová, Foto: Katarína Sebková

Deti cestovali v čase

V druhú februárovú nedeľu sa konal v nespalskom kultúrnom dome maškarný ples. Tento rok sa podarilo dvom šialeným vedcom zostrojiť stroj času. Vďaka nemu sa premiestnili o pár storočí späť. Spolu s deťmi sa objavili v dobe, keď ešte žili Indiáni.

Najskôr vyzerali títo pôvodní obyvatelia Ameriky dosť nebezpečne a nepriateľsky. Rýchlo však zistili, že deti sa chcú skamarátiť. Spolu si zatancovali a tešili sa navzájom z nových priateľstiev.

Problém nastal, keď si vedci všimli vybitú batériu na stroji času. Noví kamaráti ponúkli svoju pomoc. Deti museli splniť rôzne úlohy. Napríklad nakrmiť kravičku, vyrobiť náhrdelník, zahrat' si kolky či zajažiť si na koníkovi.

Nakoniec baterku dobili a vedci s deťmi sa mohli vrátiť späť do prítomnosti. Poďakovali sa za pomoc a rozlúčili sa s novými priateľmi. Nastúpili do stroja času a boli opäť doma.

Text: Mária Pytlová, Foto: Štefan Kollár

Strieľaj! ... Gól!

V našej piaristickej škole sa už odohral turnaj vo futbale, stolnom futbale a nedávno k nim pribudol aj turnaj v hokejbale. Všetci sa pýtame, čo príde nabudúce?

Hokejbalový turnaj prebiehal od 29. januára do 6. februára 2018. Pár dní plných radosti z výhier, ale aj sklamaní z prehier. Avšak ani porazení hráči nevešali hlavy a povzbudzovali sa navzájom aj po prehratom zápase.

Tentoraz sa hráť nevyhli vylúčenia. V posledný deň turnaja sa chlapci nechali uniesť emóciami a útočili trochu tvrdšie. Našťastie sa nikomu nič vážne nestalo. Na prvom mieste sa umiestnili žiaci z triedy 2.G.

dy septima, na druhom mieste skončila trieda oktáva a na tretie miesto sa prebojovali deviatáci v spojení s niekoľkými žiakmi z kvarty. Samozrejme, nechýbalo ani vyhlásenie najlepšieho fanklubu turnaja, ktorým sa stala trieda 2.G.

Tešíme sa na ďalšie turnaje, ktoré pre nás zorganizujú naši pátri piaristi!

Text: Veronika Vravková
Foto: Michal Paluch SchP

V Daddy´s café prednášal Jozef Mikloško

Prof. MUDr. Jozef Mikloško, PhD. prednášal v pondelok 19. februára 2018 v príjemnom prostredí kaviarne Daddy´s café na tému Význam raného detstva pre duševné zdravie, korene problémov a riešenia, s osobitným zameraním na prenatálny vývin dieťaťa.

Prednáška mala jeho osobitú, odľahčenú, pútavú formu, humorne vizuálne prepojenú s realitou a faktami. Fundované informácie o dôsledkoch prenosov informácií od mamy a otca na dieťa, či už geneticky, ale hlavne emocionálne, poslucháčom objasnili mnohé ťažké „dedičstvá“, ktoré si deti na svet priniesú.

Vďaka odbornosti MUDr. Mikloška v pediatrii (s prepojením na prácu s deťmi v detských domovoch a rodinami) mohli účastníci hlbšie pochopiť rozdiely zapojenia sa detí z fungujúcich a nejakým spôsobom narušených rodín v ich budúcom živote.

Jozef Mikloško účastníkom prednášky priblížil aj možnosti a formy eliminovania, niekedy až odstránenia spomínaných následkov. Prednáška po skončení pokračovala voľnými debatami v menších skupinkách, kde hosť rád odpovedal aj na osobné otázky záujemcov.

Mária Melicherčíková

Charitné žetóny si darcovia rýchlo obľúbili

V závere minulého roka dala prievidská organizácia Charita - dom sv. Vincenta do obehu charitné žetóny. V charite si klienti žetón za obed vymenili už 160 krát. Verejnosť si môže žetóny naďalej obstarávať za príspevok jedno euro v sakristiách prievidských kostolov. Za jeden žetón vydá charita núdznym jeden obed vo svojom zariadení na Košovskej ceste.

Záujem darcov o charitné žetóny bol v úvode veľký. V niektorých kostoloch sa žetóny minuli za pár dní. Organizácia preto zvýšila počet žetónov, ktoré sú v obehu. „Tešíme sa tomu, že darcovia rýchlo získali dôveru k tomuto spôsobu podpory našej činnosti. Snažíme sa cez dobrovoľníkov zariadiť, aby sme vždy darcom dokázali žetóny v sakristiách poskytnúť, aby ich bol v obehu dostatok,“ hovorí Milan Petráš, riaditeľ neziskovej organizácie Charita - dom sv. Vincenta. „Aj klienti si už na novinku zvykli. Za žetóny sme od decembra vymenili už 160 obedov,“ dodáva.

„Obdarúvanie peniazmi bezdomovcov, či iných ľudí, ktorí žiadajú pomoc v priestoroch kostola alebo pred ním, nie je pomoc núdznym. Je to podľahnutie morálnemu vydieraniu. Odmietnutie nie je hriech. Hriechom je naša hlúposť, keď sa dáme nachytať,“ upozorňuje prievidský dekan Vladimír Slovák. „Väčšina peňažných darov totiž končí v nákupe alkoholu a cigariet. Ak chceme skutočne pomôcť, ponúknime charitný žetón. Stačí si ho zaobstarávať v sakristii.“

Alojz Vlčko

Niektoré výzvy súčasného sveta

Evangelii gaudium, 4. časť

„Nie je úlohou pápeža ponúknuť podrobnú analýzu súčasného sveta, ale chcem vyzvať všetky spoločenské, aby sa venovali bdelej schopnosti študovať znamenia čias. Je to vážna zodpovednosť, pretože niektoré skutočnosti dnešnej doby, ak pre ne nenájde-me dobré riešenia, môžu prerásť do procesov odludštenia, pri ktorých sa už veľmi ťažko hľadá cesta späť.“

Každodenná bieda s neblahými následkami

Pápež v 2. kapitole exhortácie venuje svoju pozornosť výzvam súčasného sveta, v ktorom narastajú rôzne nepriaznivé javy ako strach a zúfalstvo mnohých ľudí, dokonca aj v bohatých krajinách; strata radosti zo života; narastanie neúcty a násilia; prehlbovanie rozdielov medzi ľuďmi. Svet je poznačený nedostatkom dôstojnosti, hoci „*žijeme v dobe poznania a informácií*“, ale, žiaľ, práve informácie sa stávajú „*prameňom nových foriem moci, často však anonimnej*“.

Povedať NIE

Príčinu spoločenskej krízy vidí Svätý Otec v odmietnutí etiky a v odmietnutí Boha. Vyzýva nás všetkých povedať „*nie ekonomii vylúčenia a nerovnosti*“. Podľa neho v hre založenej na súťaživosti, kde silnejší požiera slabšieho, sú „*celé zástupy ľudí vytlačené na hranicu spoločnosti*“ a človek sa stáva nástrojom konzumu, možno ho ako tovar „*použiť a zahodiť*“, a tak pošliapať jeho dôstojnosť. V tomto smere zvlášť narastajú problémy týkajúce sa starých ľudí, žien a detí.

Rovnako nás povzbudzuje povedať „*nie vláde peňazí (modloslužobníctvu peňazí)*“ a pranie ruje egoistické vyhybanie sa plateniu daní, ktoré nadobudlo svetové rozmery, pretože túžba po moci a po majetku nepozná hranice. Zdôrazňuje slovami múdreho muža staroveku, že „*nepodeliť sa o svoje dobrá s chudobnými znamená okrádať ich*

a oberať ich o živobytie“.

Obracia sa aj na nás, ktorí sme bohatí v akomkoľvek smere, slovami: „*bohatí majú pomáhať chudobným, majú ich rešpektovať a podporovať*“. Vysvetľuje, že materiálna nerovnosť sa stáva dôvodom násilia tam, kde spoločnosť (aj v rámci jedného mesta) nechá jednu svoju časť obyvateľstva na periférii. Preto je v záujme danej spoločnosti stierať narastajúce materiálne rozdiely medzi ľuďmi. Kolkým z nás hovorí pápež týmito slovami do svedomia?

Budovať mosty

Za najdôležitejšiu kultúrnu výzvu dnešnej doby pápež považuje zdôrazňovanie vlastnej „*subjektívnej pravdy*“, lebo ona „*nepodporuje túžbu občanov zapojiť sa do spoločného projektu, ktorý presahuje ich osobné záujmy*“. Rovnako k výzvam zaradil silný vplyv komunikačných prostriedkov oslabujúci tradičné hodnoty; rastúci fundamentalizmus (duchovnosť bez Boha, bez Lásky); silnejúcu byrokráciu; pochybovanie o tradičných a dlhodobých morálnych hodnotách, akými sú rodina, manželstvo a napokon i Cirkev samotná.

Na všetky tieto výzvy, ktoré nám súčasná spoločnosť aj v našom meste predkladá, Svätý Otec František ponúka vlastnú výzvu pre každého z nás: Zatiaľ čo svet a ľudia okolo nás sú vo vojnách a konfliktoch, „*my kresťania nástojíme na ponuke spoznávať druhých, obväzovať rany, budovať mosty, vstupovať do vzťahov a pomáhať si nosiť, vzájomne bremená*“.

Elena Blašková

„Daj sa mi napit'!“ (Jn 4, 5-42)

Týchto pár slov jedného „neznámeho“ muža pri jednej známej studni dokázalo zmeniť život sklamanej a strachom naplnenej ženy. Túto udalosť máme v Pôstnom období symbolicky vyobrazenú pred oltárom v našom farskom kostole.

STUDŇA

Miesto stretnutia Ježiša so Samaritánkou. Požiadal ju, aby mu dala napit' z vody, ktorú práve zo studne nabrala. Tá studňa je symbolom každého miesta, kde sa nachádzame, kam prichádzame, kde žijeme - rodina, práca, priatelia, a vôbec, celý okolitý svet. Všade, kam prideme, niečo čerpáme a z toho žijeme.

Ježiš však hovorí: „Daj sa mi napit'!“ Odovzdaj mi to, čo zo sveta naberáš. Ak chcete vidieť Samaritánku, musíte sa do našej studne nakloniť. Uvidíte v nej seba samého, pretože táto udalosť stretnutia je o každom z nás.

KOVOVÁ REŤAZ

Stará a hrdzavá, z dialky nenápadný prvok. Začína sa v medzere medzi skalami a končí sa v studni. Rovnako ako ten starý ľstivý had - pokušiteľ z rajskej záhrady. Naša viera je skala, na ktorej sa buduje život kresťana. Práve narušenie viery - dôvery v Boha - spôsobuje pukliny, odkiaľ sa dostáva na povrch pokušiteľ. Len si spomeňme, ako sa mu podarilo otráviť život prvého človeka. Či to nebolo práve spochybnením Božej dobroty? (Gn 3, 1-6) Ak sa mu to podarí, má namierené priamo do studne - dostáva sa všade, kam žijeme, aby tam vypúšťal svoj jed a otrávil prostredie nášho života.

DVE NÁDOBY

Symbol Samaritánky (dolu pri studni) a Ježiša (hore na skale). Zatiaľ čo „ona“ vo svojej šedej farbe splyva s prostredím, „On“ je vďaka čistej bielej farbe jasne viditeľný. Preberá iniciatívu. „Daj sa mi napit'!“ Žiada z tej vody, ktorú práve Samaritánka nabrala. Aj od nás žiada to, čím žijeme. Prečo? Pretože on je ako filter na vodu, ktorý čistí vodu od rôznych nečis-

tôt. Ježiš je ten, ktorý prečistí náš život od škodlivého jedu satana.

Nádoba symbolizujúca Samaritánku je otvorom sčasti natočená k Ježišovi a sčasti k vonkajšiemu svetu. Samaritánka komunikuje s Ježišom svoju vonkajšiu skúsenosť s piatimi mužmi a svojím súčasným, a tam, v tejto konfrontácii, získava pravdivý pohľad na seba aj na Ježiša. Tak máme robiť aj my. Naš vonkajší svet komunikovať a konfrontovať s Ježišom, ktorý už o všetkom vie, tak ako vedel o mužoch tej Samaritánky.

V nádobe symbolizujúcej Ježiša sú citáty z Písma. Cez Božie slovo sa filtrujú všetky naše skutky už vykonané, ale tiež ešte len pomyslené, plánované. Preto pri každom našom rozhovore s Ježišom - pri modlitbe - by nemali chýbať slová života, pretože ony nám ukážu pravdu o sebe aj o Bohu.

Ak sa necháte oslovit' krátkou prosbou „Daj sa mi napit'!“, nebojte sa pristúpiť k našej studni. Nakloňte sa do nej a obzrite si dobre Samaritánku. Možno ju tam uvidíte sklamanú, ustráchanú, životom unavenú. Vezmite si krátky citát z Písma a doprajte jej dúšok živej vody.

Marián Husár, kaplán

Komu poukázať dve percentá

Rozhodnutie poukázať podiel z dane vás nebude nič stáť. Môže však pomáhať v mnohých oblastiach. Vybrali sme niekoľko organizácií, ktorým môžete takto pomôcť.

IČO: 4573530 • Právna forma: Nezisková organizácia • Názov: Charita - dom sv. Vincenta, n. o. • Košovská cesta 19, 97101 Prievidza

Charita - dom sv. Vincenta

Nezisková organizácia s názvom Charita - dom sv. Vincenta, ktorú založila Rímskokatolícka Cirkev, farnosť Prievidza-mesto, poskytuje v Prievidzi sociálne služby ľuďom v núdzi. Našou hlavnou činnosťou je každodenné poskytovanie stravy ľuďom bez domova, prevádzkovanie nocľahárne v zimnom období, výdajne šatstva a obuvi a možnosti hygienickej očisty.

IČO: 42191939 • Právna forma: Občianske združenie • Názov: 4 K • Sídlo: Stožok 332, 96212 Detva

4 K

Už rok a pol je najdôležitejším produktom občianskeho združenia katolíckych kňazov 4 K projekt Večera u Slováka. Začali sme za pomoci ľudí a techniky spoločenstva Espé, prvý polrok 2017 sme spolupracovali s TV Noe v ich priestoroch. Od leta nakrúcame v spolupráci so Štúdiom Pajta v priestoroch chalupy „u Slováka“ v Detve. Tento prechod, ktorý nám na jednej strane otvoril dvere do ďalších televízií, nás na druhej strane finančne silno zaťažil. Televízie reláciu preberajú zadarmo, pričom nás výroba relácie stála v druhom polroku 2017 viac než 6000 €. Všetci kňazi pritom od začiatku robíme bezodplatne. Celý projekt hradí 4 K, o.z. vďaka reklamným partnerom, sponzorom, 2 % z dane i drobným darcom. Budeme radi, ak sa stanete jedným z nich. Podporiť nás môžete aj prevodom na číslo účtu SK0211110000001114982000.

IČO: 42146003 • Právna forma: Nezisková organizácia • Názov: Sv. Lujza n.o. • Sídlo: Ul. M. R. Štefánika 29, 97251 Handlová

Mobilný hospic sv. Lujzy

Nezisková organizácia Sv. Lujza poskytuje ambulanciu všeobecného lekára, mobilný hospic a ponúka aj služby požičovne zdravotných pomôcok. Na hornej Nitre sa stará o ťažko chorých, zomierajúcich a ich rodiny. Mobilný hospic je určený pacientom s chronickou nevyhlídavateľnou, pokročilou a progredujúcou chorobou s časovo obmedzeným prežívaním, ktorí túžia stráviť záver svojho života vo svojom domácom prostredí.

Podrobné inštrukcie a formuláre k poukázaniu dvoch percent z dane nájdete na stránke www.rozhodni.sk. Upozorňujeme najmä na potrebu použitia špeciálnych tlačív, ktoré sú tento rok úplne nové.

- av -

IČO: 36128805 • Občianske združenie • Názov: Združenie rodičov pri Piaristickej spojenej škole F. Hanáka v Prievidzi • Sídlo: A. Hlinku 44, 97101 Prievidza

Podpora piaristickej školy

Združenie rodičov pri Piaristickej spojenej škole Františka Hanáka v Prievidzi podporuje výchovu v cirkevnej škole. Poukázaním dvoch percent na tento účel pomôžete pripraviť pre deti a mládež krajšie podujatia a príjemnejšie prostredie, v ktorom sa budú vzdelávať.

IČO: 17316537 • Občianske združenie • Názov: Spoločnosť priateľov detí z detských domovov Úsmev ako dar • Sídlo: Ševčenkova 21, 851 01 Bratislava

Úsmev ako dar

Vďaka Vaším 2 %: Vrátime deti do pôvodných rodín. Pomôžeme rodinám v kríze postaviť sa na vlastné nohy, aby ich deti nemuseli putovať do detských domovov. Vyškolíme nových náhradných rodičov, ktorí opusteným deťom poskytnú láskyplné zázemie. Deťom v Detských domovoch pomôžeme pri budovaní zdravých vzťahov a získavaní zručností v osamostatňovaní sa po odchode z nich.

Aby sa financie dostali na prácu do prievidzskej pobočky Úsmev ako dar, je nutné priniesť tlačivo na poskytnutie 2 % do sídla pobočky (T. Vansovej 43), my ho radi za vás odnesieme na daňový úrad. Prípadne stačí poslať SMS s menom, priezviskom a sumou, ktorú poskytujete, na tel. č.: 0903 607 883. Ďakujeme.

IČO: 36121231 • Právna forma: Občianske združenie • Názov: Slovenský skauting, 14. zbor Prievidza • Sídlo: A. Žarnova 860/5, 97101 Prievidza

Prievidzskí skauti

Chcete pomôcť výchove detí a mládeže? V skautingu vaše dve percentá z dane dokážu viac, než si myslíte. Pre deti z okresu Prievidza organizujeme celoročnú voľnočasovú činnosť v klubovni, pravidelné aktivity v prírode, duchovné aktivity a najmä letný skautský tábor. Skauting je viac ako sto rokov rozvíjaný systém výchovy a seba výchovy, ktorý ponúka pomoc rodičom pri výchove ich detí. Jeho základom je sľub riadiť sa skautským zákonom a vykonať každý deň aspoň jeden dobrý skutok.

Pozvánka na adoráciu

V nie jednom prípade, keď Pán Ježiš niekoho uzdravil, povedal mu: „Nasleduj ma!“ Čo to znamená pre nás? To isté! Mnohí sme boli uzdravení, na duchu vo sviatosti zmierenia, ale aj na tele, veď modlitby za uzdravenie v našej farnosti trvajú už niekoľko rokov. Preto by sme mali aj my premôcť vlastnú lenivosť, pohodlnosť a spokojnosť s prinavráteným zdravím a nasledovať príklad Pána Ježiša.

Pre všetkých zdravých a uzdravených kresťanov, ale aj pre tých, ktorí trpia rôznymi chorobami, no dokážu ich niest' v odovzdanosti do Božej vôle, je tu príležitosť nasledovať príklad Pána Ježiša. Myslieť na druhých. Ako? Modlitbou za budúce zdravé rodiny v našej (ale nielen v našej) farnosti.

Pozývame vás na eucharistickú adoráciu za účastníkov Kurzu prípravy na manželstvo, ktorá sa uskutoční v Kostole sv. Bartolomeja v čase trvania kurzu v dňoch 9. - 11. 3. 2018 nasledovne:

- v piatok od 17.00 do 20.00
- v sobotu od 9.00 do 19.00 (adorácia bude v kaplnke piaristickej školy)

KURZ PRÍPRAVY NA MANŽELSTVO

• v nedeľu od 13.00 do 16.00
V prípade záujmu zabezpečiť nerušený priebeh adorácie prosíme záujemcov - dobrovoľníkov -, aby sa v jednotlivých (minimálne hodinových) intervaloch nahlásili v sakristii farského kostola s uvedením svojho mena a telefónneho čísla.

„Nasleduj ma!“ Modlitba za šťastné a zdravé budúce rodiny je služba služieb pre Cirkev v našom meste a nielen v ňom. Nezostaňme ľahostajní k tomu, aká bude Cirkev 21. storočia!

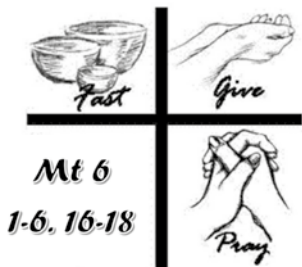
Elena Blašková

„Už nebudú hladovať ani žizniť; nebude na nich dorážať ani slnko, ani iná horúčosť, lebo Baránok, čo je v strede pred trónom, bude ich pásť a privedie ich k prameňom vody života. A Boh im zotrie z očí každú slzu.“ (Zjv 7, 16-17)

Duchovná obnova o pokání a radosti

10. marca 2018

vo farskom Kostole sv. Bartolomeja

9:00 – 9:15 Tichá modlitba

9:15 – 10:00 Uvažovanie na tému „Čítaj KNIHU“
(Marián Husár, kaplán PD – mesto)

13:30 – 14:00 prednáška: **ALMUŽNA**
(Jozef Benčat, kaplán v Hriňovej)

14:15 – 14:45 prednáška: **MODLITBA**
(Marián Husár, kaplán PD – mesto)

15:00 – 15:30 prednáška: **PÔST**
(Michal Válka, kaplán v Krupine)

15:45 modlitba ruženca

16:30 sv. omša

17:15 – 18:00 adorácia

Možnosť svätej spovede od 14:30 hod. do začiatku svätej omše.

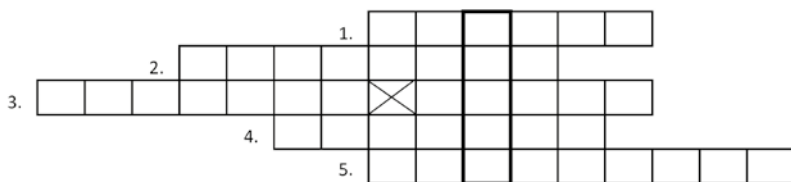

Milé deti!

V stredu, 14. februára, sme (okrem Valentína) slávením Popolcovej stredy vstúpili do Pôstneho obdobia. Počas štyridsiatich dní nás náš dobrý Boh Otec pozýva pripraviť sa na slávenie veľkonočných sviatkov, kedy si pripomínáme Ježišovu smrť a zmŕtvychvstanie, prostredníctvom ktorých nám Ježiš otvoril cestu do neba.

Pôst je obdobím, kedy sa veriaci ľudia stíšia a snažia sa o zmenu svojho života, priblížiť sa k Bohu Otcovi a obnoviť svoj vzťah s Ním. Pôst neznamená len menej jesť alebo nejесť mäso, ako najčastejšie okolo seba počujeme. Pôst znamená zdržiavať sa niečoho, čo nám je príjemné. Tak sa „postíme“ aj vtedy, keď si odriekneme niečo, čo radi robíme. To nám pomôže byť viac otvorenými pre Pána Boha a svojich blízkych.

V dnešnej tajničke vám, milé deti, ponúkame nápady, ako sa „postiť“ a čoho všetkého je možné sa zriecť, prípadne, čo v pôste robiť viac. Verím, že akýkoľvek pôst si vyberieme, priblíži nás k nášmu Pánovi, ktorý nás za to nekonečne odmení.

Rubriku
pre deti
pripravila
Romana
Hofmanová

V tajničke sa skrýva slovo, ktoré veľmi súvisí s Pôstom a Veľkou Nocou. Porozprávaj sa s rodičmi o tom, čo presne toto slovo znamená pre nás a ako súvisí s Pánom Ježišom.

1. Ak si už absolvoval prvé sv. prijímanie, určite v Pôste nevynechaj svätú Pán Boh je veľmi rád, keď si očistíme naše srdiečka od hriechov a nedobrych vecí, ktoré sme urobili.
2. V Pôste môžeš venovať viac času nášmu Pánu Bohu. ... nám dáva priestor na rozhovor s Ním. Vyber si svoju najobľúbenejšiu alebo mu povedz o svojom dni vlastnými slovami. Tiež môžeš cez týždeň zájsť na sv. omšu.
3. ... nám svojimi 14 zastaveniami pripomína, čím si Pán Ježiš musel prejsť kvôli nám a tomu, aby nás vykúpil. Pomodli sa ju doma s rodičmi alebo navštív aspoň jednu v kostole.
4. Zariadenie, na ktorom v dnešnej dobe trávime najviac času (podobne ako na telefóne či tablete). Skús jeden alebo viac dní vydržať bez nich a tráviť čas inak. Chod' von, zahraj sa s kamošom alebo pomôž rodičom. Pán Boh sa bude tešiť. ☺
5. Môžeš sa taktiež zrieknuť jedla. To, čo máme, my, deti, väčšinou najradšej, sú ... Ponúkni niekoho alebo si odlož na neskôr a daj si napríklad ovocie.

Dnes na slovíčko s Jozefom Mikloškom, predsedom spoločnosti Úsmev ako dar

Dokážu domováci odpúšťať?

Prof. MUDr. Jozef Mikloško, PhD. je ženatý, má štyri deti. Predsedom Spoločnosti priateľov detí z detských domov Úsmev ako dar je od roku 1992. Vedúcim katedry Prenatálnej a perinatálnej medicíny, psychológie a sociálnych vied pri Vysokej škole sv. Alžbety v Bratislave bol menovaný v roku 2012. Pôsobil na viacerých postoch, správnych radách, poradných výboroch, aj na viacerých pozíciách v štátnych orgánoch. Od roku 2014 je členom Výboru expertov pre deinštitucionalizáciu. Za svoju činnosť získal viaceré ocenenia. V roku 2011 sa stal nositeľom Európskej sociálnej ceny. Európsky parlament mu v roku 2006 udelil ocenenie za prínos v sociálnej oblasti. Stále však zostáva bezprostredným a úprimným človekom. Všetky deti z detských domovov, spolupracovníci a priatelia ho volajú jednoducho - Jogo.

▪ **Jogo, čo bolo prvým impulzom, že si začal s rodinami a „domovákmi“ robiť?** Prvou vecou, ktorá ma inšpirovala, bolo, že som mal to šťastie a vyrastal som v peknej, milujúcej rodine, vnímavej na naše potreby. Druhou vecou je skutočnosť, že všetky naše generácie predkov sú učiteľmi alebo sú nejako spojení s deťmi. Ja som detský lekár. Plus k tomu prispeli kamaráti na medicíne, keď ma v roku 1987 zavolali robiť Mikuláša do Detského domova v Bernolákov. Bola to prvá akcia, na ktorej som sa stretol s deťmi z detského domova a hlboko ma to oslovilo. Krátko po tom som v jednom detskom domove dostal silnú otázku. Malé blond'avé dievčatko sa ma opýtalo: „Ujo, povedz mi, aké je to mať mamu?“ Začal som premýšľať nad svetom detí, pre ktoré je to, čo pre nás predstavuje základné bezpečie, základná otázka do života... Bola to pre mňa silná motivácia pomôcť týmto deťom. Hľadať spôsob, ako ich dostať z toho sveta izolácie a samoty do sveta, ktorý deti bežne prežívajú.

▪ **Keď prešiel čas začiatkov drobnej práce s deťmi, ktorá je veľmi dôležitá, dostali ste sa so spolupracovníkmi do štádia meniť systém ústavnej výchovy. Kde bola tá hranica, dať do toho viac?**

S deťmi, ktoré odišli z domovov, sme boli stále v kontakte. Časť z nich fungovala super, ale veľká časť z nich skončila vo veľkých problémoch. Kamaráti, s ktorými sme hrávali v táboroch futbal, mi volali: „Som v base.“ O ďalšej dievčine som sa dozvedel, že nechala dieťa v domove. Bolo to veľmi komplikované a takým mentom sa mi stali dve moje kamarátky, ktoré o sebe tvrdili: „Sme super domováčky, lebo aj naša mama a babka boli v domove.“ Vtedy sme si uvedomili, že zbytočne budeme robiť super akcie, ak celý systém nie je správny. Internátny systém nebol dobrý, aj napriek tomu, že tam robilo veľmi veľa dobrých ľudí. Fungoval na spôsob: čakanie na jedlo pri okienku, obrovské kolektívy a veľmi nestabilné väzby.

▪ **Aká bola plánovaná forma a čo bolo cieľom zmeny?**

Počítali sme to a zistili sme, že sa dieťaťu do 18 rokov vystriedalo 12 - 18 kmeňových vychovávateľov. Pochopili sme, že musíme urobiť zásadný rez a vtedy sa vyhlásila transformácia detských domovov. Cieľom bolo urobiť z detského domova prestupnú stanicu. Aby to bola križovatka na ceste z jednej rodiny do druhej rodiny; alebo aby bolo možné dieťaťu pomôcť tak, aby

nemuselo ísť do detského domova vôbec; a ak by už muselo, aby tá doba v ňom bola čo najkratšia. Aby sa dieťa vrátilo späť do vlastnej rodiny alebo do rodiny, ktorá je náhradná, prípadne ak sa to vôbec nedá, vytvoriť systém, ktorý v maximálnej možnej miere rodinu pripomína.

▪ **Jednou z najnovších aktivít organizácie Úsmevu ako dar, ktorej si predsedom, je duchovné sprevádzanie detí. Ako ste sa k tejto ceste dopracovali?**

Vníмали sme veľmi veľa impulzov. Tým, že aj ja som veriaci, všimam si, ako viera deťom pomáha. Videli sme, že deti, ktoré mali vieru (keď im k nej pomohol vychovávateľ, dobrý človek, kňaz, atď.), sa lepšie chytali v živote. Aj rodiny im lepšie fungovali.

Dnes sa dosť zaoberáme témou, ktorá je hlavne kresťanská a to je odpustenie rodičom. Je to zásadná vec - viesť deti k odpusteniu rodičom. A to nie iba preto, že chceme pomôcť rodičom, ale hlavne preto, že chceme pomôcť dieťaťu, aby neopakovalo chyby svojich rodičov. Je to paradox, ale deti, ktoré svojim rodičom neodpustia a hnevajú sa na nich, naozaj často opakujú chyby svojich rodičov. Veľmi nám v tomto úsilí pomáha kňaz, ktorý ako chlapec vyrastal v detskom domove - Marek Vadrna. On týmto deťom rozumie.

▪ **Nedávno si bol aj na rokovaní s Konferenciou biskupov Slovenska. Našli ste spoločnú reč?**

Biskupi Slovenska majú veľké pochopenie na tému rodiny. Kňazi sa stretávajú a s bežnými rodinami pracujú vo farnostiach. Práca v detských domovoch je však veľmi špecifická, preto hľadáme model spolupráce. Stretnutie bolo aj o špecializácii kňazov na tému práca s detskými domovmi a rodinami, ktoré sú vo veľkých problémoch.

▪ **Jogo, čo máš ty na Pôste najradšej?**

Milujem ten rozmer Pôstu, ktorý vedie k zmene. Keď človek vidí a chce tú zmenu. Pôst ma môže zbaviť niektorých vecí a pomôcť nasmerovať k niečomu vyššiemu. Kristovo zmŕtvychvstanie prinieslo celému ľudstvu novú nádej.

Ďakujem za rozhovor. Mária Melicherčíková

Boh dá zmysel našim krokom

Exupéryho rozsiahle - hoci aj kvôli náhlej smrti nedokončené - dielo *Citadela* býva niekedy nazývané i „básňou v próze“. A básne majú jednu veľkú výhodu. Napriek tomu, čo do nich autor prioritne vložil, môžu v čitateľovi vzbudzovať i veľa iných významov. Keď som pri čítaní *Citadely* narazila na pasáž o dome - paláci, kde vládárov syn býval, i mne sa v mysli vynorila jedna z možných interpretácií.

Palác vládárovho syna, o ktorom sa píše v Exupéryho *Citadele*, v sebe ukrýval množstvo miestností. Každá z nich mala svoj účel - jedna slúžila na prijímanie poslov, iná na konanie súdov; v jednej prebiehali porady, v inej sa odpočívalo... Ale každá z nich sa používala len na tú jednu jedinú vec.

Bod, ktorý dáva človeku zmysel

Jedného dňa prišiel k vládárovmu synovi, ktorý sa po smrti otca učil spravovať ríšu, istý človek so zvláštnou požiadavkou. Naliehal na nového vládcu, aby v mene väčšej slobody steny v paláci zbúral. Tvrdil, že tým získa viac priestoru a bude sa môcť prechádzať, kadiaľ len chce - vyhne sa obchádzkam i strmým schodom a bude sa cítiť voľnejšie.

A kým vládca premýšľal, naliehal naňho stále viac: „Koľko premrhaného miesta, koľko nevyužitého bohatstva, koľko pohodlia strateného z nedbajstva! Treba zrúcať tie zbytočné steny a strhnúť strmé schody, po ktorých sa ťažko chodí. Potom bude človek voľný.“

Vládca však prichádza k inému záveru - potom bude človek otrokom. Každý človek totiž potrebuje mať v dome istý bod, „srdce domu“, ku ktorému sa bude približovať a od ktorého sa bude vzdalovať. Bod, kto-

rý bude dávať jeho krokom zmysel.

Keby zbúral všetky steny paláca, ľudia žijúci v ňom by tento bod stratili a stali by sa dobytkom, bezmennou masou, ktorá by zo strachu, že sa unudí, vymýšľala hlúpe hry podľa hlúpych pravidiel. A zmysel by sa snažila nachádzať v nich.

Zmysel potrebuje i čas

Vládca sa teda rozhodne steny nezbúrať. Vo svojich úvahách však ide i ďalej. Uvedomuje si totiž, že takýmto „palácom“ nie je len miesto, kde žijeme, ale aj náš čas, ktorý by sa tiež mal hýbať smerom vpred s určitým poriadkom. A tento poriadok času dodáva stabilnú štruktúru nemenných sviatkov a zvykov, ktoré prežívame stále dookola počas celého roka.

Tým, že kráčame od sviatku k sviatku, od jednej udalosti k druhej, dávame svojmu času zmysel. Keby sme však tieto sviatky zrušili, keby sme sa vzdali svojich zvykov, stratil by zmysel i náš čas. A my by sme sa stali otrokmi svojej svojvôle a len pomyselnej slobody.

Nielen sa vzdáť, ale i dať

Zdá sa mi, že v tom tkvie veľká pravda. A zároveň vnímam, že my, katolíci, sme pred stratou zmyslu času chránení jednou pre nás úplne prirodzenou vecou - stried-

„Obyčaje sú v čase tým, čím je obydlie v priestore. Je dobre, keď necítíme, že plynnú čas nás opotrebuje a ničí, ale že nás naplňuje. Je dobre, keď čas je stavbou. Tak kráčam od sviatku k sviatku, od slávnosti k slávnosti, od vinobrania k vinobraníu, ako som v detstve kráčal zo siene radcov do siene odpočinku v rozľahlom paláci môjho otca, kde všetky kroky mali zmysel.“

Úryvok z *Citadely*

daním období liturgického roka. To je náš palác, do izieb ktorého vchádzame vždy v určitom poradí a vždy v určitý čas. To je miesto, ktoré nám nedovolí vybočiť, ak máme na zreteli cieľ, ku ktorému smerujeme. „Srdce domu.“

Čo v sebe skrýva izba Pôstu, v ktorej sa nachádzame teraz? O tom sa v Citadele nepíše... Ale my si to môžeme domyslieť. Mala by to byť asi predovšetkým obnova vzťahu s Bohom prostredníctvom starostlivosti o to najvzácnejšie, čo nám do života dal, o našu dušu. Ved' to je to „srdce domu“ - miesto, kde sídli náš Boh.

Pôstna doba nám na budovanie vzťahu s Bohom ponúka špeciálne prostriedky. Vyzyvá nás nielen sa čohosi vzdať (jedla, alkoholu, cigariet, konkrétneho hriechu...), ale aj svojej duši čosi oblažujúce dať - aby sme nielen ukázali, že Boha máme radi, ale i pochopili, že Boh má rád nás... Chvilu strávené s Bohom v modlitbe, s Božím slovom v Písme, s Božou nádhrou v prírode či s Božou blízkosťou v priateľoch i rodine... Aj to môže byť spôsob, ako ro-

zumne vyplniť priestor pôstnej izby. A potom, posilnení vo viere, vykročiť ďalej, do priestoru Veľkej noci, ktorý už bude mať zas iný, svoj vlastný príbeh...

V paláci vládcu v Exupéryho Citadele sa nachádzala i jedna zvláštna miestnosť. Bola prázdna a nik nevedel, na čo slúži. „Možno nebola na nič, iba ak na to, aby pripomenula, že jestvujú tajomstvá a že do všetkých vecí nikdy neprenikneme,“ píše Exupéry.

Hoci aj nie vždy všetkému rozumieme, môžeme si byť istí, že Boh dá zmysel všetkým našim krokom, ak o to budeme stáť. A to i pri prechádzaní izbami paláca nášho liturgického roka a priestoru času nášho života. Takto plynúci čas nás nebude opotrebovať a ničiť, ale naplňovať. Rovnako ako ľudí v ríši vládcu Exupéryho Citadely. Teda aspoň tých, ktorí ho poslúchli.

Text: Petra Humajová
Foto: Mária Melicherčíková

Konzumizmus mení a rozširuje chudobu

Slovo konzumizmus, podobne ako iné slová s príponou -izmus, sa používa na vyjadrenie situácie, keď sa jav, ktorý označuje (v tomto prípade spotreba, konzum) vyskytuje v prehnanej miere, čiže sa k nemu nejakým spôsobom presúva ťažisko spoločenského života. Nárast významu spotreby v súčasných vyspelých spoločnostiach výrazne mení ich podobu. V rámci týchto zmien sa premieňa aj chudoba.

Nová chudoba

Chudoba je veľmi rôznorodý, zložitý jav, ktorý je ťažké merať tak, aby boli údaje o nej navzájom porovnateľné a dávali presný obraz o situácii chudobných ľudí. Preto sa vyvinuli rozmanité ukazovatele a príjmové hranice, pomocou ktorých možno určiť aspoň jej približný rozsah a povahu. **Hranicu extrémnej chudoby** určila Svetová banka na príjem 1,90 dolára na deň. Predpokladá sa, že **s príjmom pod touto hranicou** má človek vážne problémy s naplnením najzákladnejších potrieb a **je ohrozené jeho prežitie**. Hoci túto hranicu nedosahuje asi trištvrte miliardy ľudí na svete, sústredzuje sa skôr v menej vyspelých krajinách.

V posledných storočiach európske krajiny (a celý tzv. vyspelý svet) výrazne zbohatli a napriek očakávaniam K. Marxa (ktorý predpokladal zväčšovanie antagonizmu medzi proletariátom a buržoáziou) si v nich najmä po 2. svetovej vojne materiálne polepšili v podstate všetky vrstvy obyvateľstva, a hlavne masovo zastúpená stredná vrstva. Od 80. rokov 20. storočia sa však objavil nový, zarážajúci jav. Začala sa šíriť tzv. **nová chudoba**, ktorá postihuje ľudí v najvyspelejších krajinách, keď sa zdá, akoby sa sociálny výťah, ktorý predtým vyvážal početných zástupcov robotníckych vrstiev smerom hore, zastavil, a začal potomkov stredných vrstiev zväzovať zase dolu.

Ako zhrňa vlastnosti novej chudoby Jan Keller (2010), vzniká v dôsledku narastania rozdielov v príjmoch medzi bohatými a chudobnými, nechráni pred ňou práca (často má podobu „pracujúcej chudoby“, spravidla s krátkodobými zmluvami

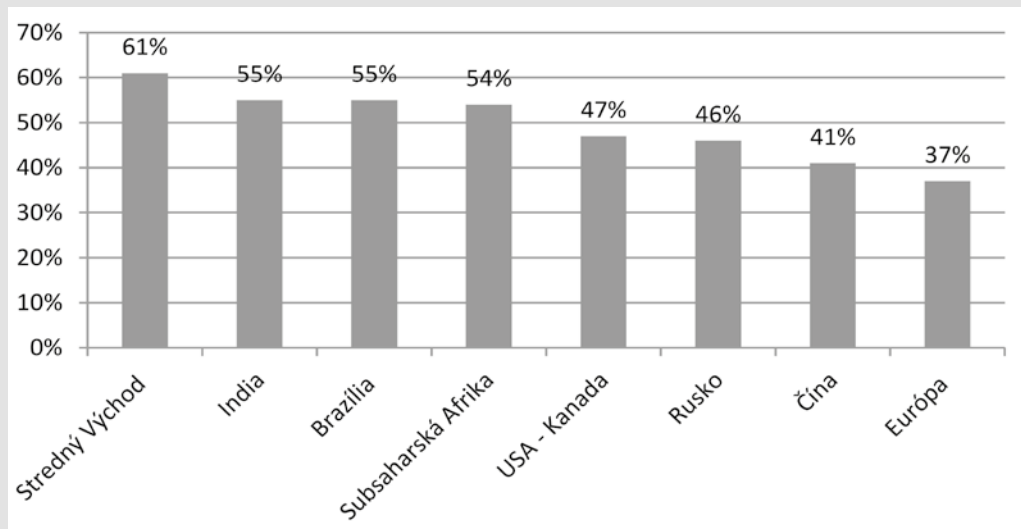
a nízkou mzdou), nesúvisí s úspešnosťou ekonomiky (od polovice 70. rokov počet bezdomovcov pribúda v dobrých aj zlých obdobiach), opätovne nadobúda povahu chudoby zo skorších storočí, keďže sa stáva priestorovo segregovanou (odčlenenou) a životná situácia chudobných neporovnateľnou so životom ostatných. Skúsenosti z vyspelých krajín ukazujú, že pred chudobou už spoľahlivo nechráni dokonca ani vzdelanie a kvalifikácia.

Vplyv konzumizmu na chudobu

Konzumizmus zmenil nielen správanie jednotlivcov, ale aj ekonomiku moderných spoločností a ich spoločenské inštitúcie. Podľa Alana Aldridgea (2003), ktorý rozvíja myšlienky Zygmunta Baumana (1998), sa tým, že spoločnosť preniesla svoje ťažisko z výroby na spotrebu, zmenila aj povaha chudoby a spoločenského vylúčenia. Bieda za týchto podmienok znamená nemožnosť zúčastňovať sa na tom, čo daná spoločnosť považuje za normálny a šťastný život. V konzumnej spoločnosti je normálnym životom život konzumenta, a šťastný život je ten, ktorý sa opája spotrebou.

Nemýľme si to však s tým, že chudobným treba len pripomenúť, aby sa uspokojili s málom. **Tieto spoločnosti totiž vytvorili zložité mechanizmy, ktoré spôsobujú, že chudobní sa nemôžu zo svojej biedy dostať.** Mnohé z nich sú založené práve na povahe a objektoch spotreby. Z začať môžeme so súčasnou povahou voľného trhu, na ktorom sa základné potreby ako bývanie a starostlivosť o dieťa stali jednými z najnákladnejších položiek. Pokračovať môžeme povahou finančného systému, ktorý

Graf: Príjmové nerovnosti vo vybraných častiach sveta v roku 2016: podiel národného príjmu (v %), ktorý dostáva 10 % najbohatších obyvateľov.

Zdroj: World Enequality Report 2018, s. 9.

peniká do všetkých oblastí života a svojimi podmienkami nezriedka diskriminuje sociálne slabšie kategórie obyvateľstva (napr. drahšie alebo nedostupné poisťné práve pre ohrozených alebo chorých, mnohé finančné služby pre sociálne slabších vôbec nie sú dostupné). Až groteskné sa zdajú situácie, keď si bez kreditnej karty (ktorá sa - najmä na západe - považuje za záruku finančnej stability človeka) nemôžete zaplatiť hotel (stretla som sa s tým aj v hosteli!), požičať auto, alebo musíte zaplatiť vyššiu cenu (napr. za požičané auto alebo letenku). Podobných mechanizmov je veľa.

U chudobných sa obyčajne vytvára **kultúra chudoby**, ktorá ich uzatvára v správaní, ktoré im nedovoľuje vymaniť sa z biedy. Často je založená skôr na bezradnosti, bezmocnosti a pocitoch menejcennosti, než na nerozumnej márnotrastnosti. Aldridge (2003) konštatuje výskumné zistenia, ktoré ukazujú, že chudobní ľudia vykázali vysoko rozvinuté osobné, ekonomické a spoločenské schopnosti, ako si poradiť s obmedzeniami, ktoré vyplývajú z ich biedy. Obvykle je to úloha pre ženy, ktoré majú na starosti

rozpočty domácností. Osobitným problémom pre chudobných ľudí sú prosby ich detí, aby im kúpili tovary, ktoré zabezpečujú určitý status. Musia si nejako poradiť so žiadosťami svojich detí, pre ktoré je spotreba kľúčom pre komunikáciu s rovesníkmi, a teda aj možnosťou vymanenia sa z chudoby.

Na Slovensku bola v roku 2016 vypočítaná **hranica rizika chudoby** pre domácnosť jednotlivca na príjem 4 171 Eur ročne (asi 348 Eur mesačne) a pre domácnosť dvoch dospelých s dvoma deťmi do 14 rokov na 8 758 Eur ročne (asi 730 Eur mesačne). Riziko chudoby u nás klesá s vekom (ohrozených je 20,8 % detí do 17 rokov oproti 5,7 % 65 a viac ročných), v niektorých krajinách je sústredená viac ako v iných (Trenčiansky je ohrozený - s mierou 7,8 % - po Bratislavskom - 5,4 % - najmenej). Nadálej patria k najohrozenejším chudobou nezamestnaní (47,6 %), rodiny s 3 a viac závislými deťmi (34,8 %) a domácnosti osamelých rodičov s aspoň 1 závislým dieťaťom (33,6 %). (EÚ SILC 2016, ŠÚ SR.)

Mária Suríková

Vedľa seba

5. 2. 2018

Ako to vyzerá u vás doma v kuchyni? Nemyslím na poriadok či mieru zásob, ale na to, čo máte vedľa čoho. Ja mám v chalupe na jednej strane kuchynský dres a na druhej technické prvky: sporák na pevné palivo, plynový sporák s elektrickou rúrou a chladničku s mrazničkou. Nechcem hovoriť o energetických stratách, ktoré táto kombinácia prináša. Blízkosť sporáka a chladničky mi skôr pripomína paradoxy sprevádzajúce naše stravovanie.

Keď prídeme z obchodu, väčšinu vecí vyložíme do chladničky, aby dlhšie vydržali. Niektoré kvôli tomu i zamrazíme. Keď ich chceme skonsumovať, tepelne ich spracujeme. Uvaríme, udusíme či upečieme. A o pár hodín to, čo nezjeme, opäť skončí v chladničke. Pričom oboje životnosť potravín predlžuje. Aj chladenie, aj tepelné spracovanie. Aj keď každá činnosť inak. A tak to je oddávna, aj keď vzdialenosť medzi zdrojmi chladu a tepla sa počas tisícročí postupne skracovala z desiatok metrov na súčasné centimetre. „Sme to, čo jeme,“ hovorí známe heslo. Sme studení i horúci. Mrzneme i horíme. Pričom cieľom je predĺženie životnosti, života. Nielen biologického, ale aj citového, intelektuálneho, spoločenského i náboženského. Raz je preň potrebné veci otepliť, urýchliť; inokedy schladit', spomaliť, zakonzervovať. Ak by sme totiž robili len jedno, neprežijeme.

Vladimír Slovák **rtv:** Rádio Slovensko **rtv:** slovensko.rtv.slovensko.sk

P.S.

12. 2. 2018

Predpokladám, že poznáte skratku P.S., teda post scriptum. Znamená niečo, čo je pripísané pod text až dodatočne. Je to však poznámka, ktorá má svoj význam, a preto by si ju adresát mal prečítať. Dávnejšie sa využívala najmä na pohľadniciach. Po pozdrave sa uviedla poznámka: „Stretneme sa v lete v Tatrách.“ alebo: „Srdiečko na obrázku je len pre Teba.“ V súčasnosti ju rád používam aj pri mailovej a SMS-kovej komunikácii. Včera mi však pripomenula rozpor medzi budovaním popularity a spoločenstva. P či S. Kolega Dominik, s ktorým sme „varili“ nedelné Božie slovo, totiž zdôraznil, že Ježiš si nebudoval popularitu. Ba niekedy mu bola na škodu. On totiž prišiel vytvoriť spoločenstvo nového Božieho ľudu. A popularita síce priťahuje ľudí, dav, obecnosť, divákov či poslucháčov, ale nevytvára spoločenstvo. Ba neraz doslova človeka zo spoločenstva vylúči.

Bola to skúsenosť nielen nášho Učiteľa. Často ju majú i veľké hviezdy pop music či šoubiznisu, ale aj športu, politiky a iných oblastí života. Napriek tomu je veľmi ťažké odolať budovaniu popularity pre seba či svojich blízkych. A často až neskoro zbadáme, že sme stratili okruh najbližších, naše rodinné, pracovné či náboženské spoločenstvo. Verím, že aj dnes budete niečo písať. Skúste si to, čo napíšete, prečítať a zamyslieť sa: „Píšem to pre budovanie popularity či spoločenstva? P či S?“

Mínus alebo plus

19. 2. 2018

Tak ako? Držíte sa? Podarilo sa vám už za tých 5 dní pôstu niečo zhodiť, alebo aspoň zbaviť sa nejakých nezdravých látok? Vytrvali ste vo svojom predsavzatí nejest sladkosti, nepiť či nefajčiť? Lebo pôst, to je predsa mínus. Zbavenie sa či odsunutie niečoho, čo nás ťaží, prekáža, alebo čo je aj dobré, ale na istý čas nie nevyhnutné. Tak to väčšinou vnímame. Základná výzva, ktorú sme na úvod tohto obdobia počuli, ale znela: „Kajajte sa a verte evanjeliu!“ „Kajať sa“ však neznamená to isté ako „zriekať sa“. Ide o prijatie iného, presnejšie Božieho pohľadu na môj život. Na to, čo je v ňom dobré a dôležité, a čo naopak nie, čo ma ochudobňuje a znižuje moju hodnotu, úroveň. Pokánie je zmena zmysľania, ale nie hocijaká. Jeho posunutie k Božiemu, teda k väčšej múdrosti. A ak toto poznanie prenesiem i do života, je pokánie završené. Kajať sa teda nemusí znamenať mínus. Je to skôr plus. Nové poznanie, nové konanie, nové postoje, atď. Takto uvažujúc som si pred piatimi dňami dal nie negatívne, ale pozitívne pôstne predsavzatie. Prečítať knihu, ktorá zlepši poznanie mojej farnosti a môže mi ukázať, ako v nej lepšie ponúkať evanjelium. Za tých päť dní od Popolcovej stredy som zistil, že to nie je o nič ľahšie, ako niečoho sa zrieknuť. Ale čo nič nestojí, za nič nestojí. Takže pokračujem - aj dnes.

Zamyslenie na dnešný deň **rtv:** vysiela každý pondelok 5:10 hod.

Meno nestačí

26. 2. 2018

„Tá chrípka ma premohla,“ volal mi nedávno kolega Viktor, dnešný oslávenec. Jeho meno pochádza z latinčiny a v preklade znamená víťaz. A predsa nad tou chorobou nezvítazil. Meno totiž nestačí.

A nielen pri chorobe. Ani pri športe. Kolíkí favoriti, športovci s menom, podľahli na olympiáde iným, ktorých mená sme nepoznali. Meno nestačí ani pri technike, autách, šatách či šperkoch. Niekedy pomôže v orientácii, často zdvihne cenu, ale ak sa sklameme, viac túto značku nekúpime. Meno sa ťažko získava a ľahko stratí. Preto je najťažšie udržať si dobré meno.

A ako je to s naším, s mojím menom? Ako som zapísaný v očiach ľudí, s ktorými žijem, alebo ktorých som stretol len raz či niekoľkokrát v živote? Môžeme to skôr odhadnúť ako zistiť. Napriek tomu nám na tom záleží. Ved' nechceme mať zlé meno. Všetci sme dobrí, či nie?

Nuž to, aké meno máme sami pred sebou, asi tiež nestačí. Ale ani to, aké máme pred ľuďmi, nie je najdôležitejšie. Ved' nás nemusia dobre poznať. Najobjektívnejšie, najlepšie nás pozná ten, ktorý vidí do nášho srdca. Aké je teda moje meno pred Bohom? Rozhodne nestále, pohyblivé. V každý deň, i dnes, ho totiž môžem zlepšovať, rásť v láske k nemu i k ľuďom, víťaziť nad svojím sebestvom. Aj keď sa nevolám Viktor.

Na okraj...

Tri otázky Mariane Kubicovej, zodpovednej vedúcej predajne Spolku svätého Vojtecha v Prievidzi

1

Je podľa vás - a ak áno, tak v čom - práca v predajni s náboženskou literatúrou odlišná od práce v iných kníhkupectvách?

Áno, určite je táto práca iná. Máme morálnu zodpovednosť za to, čo predávame. V iných kníhkupectvách majú mix všetkého. Vedľa Biblie môžete nájsť ezoterickú literatúru, ktorá od Boha odvádza. Predajca, ktorý nemá v tomto jasno, môže odporúčaním takýchto kníh ľuďom, ktorí Boha hľadajú, skôr poškodiť. Všetko je to ale o ľuďoch. Kto robí svoju prácu najlepšie ako vie a s láskou, ten bude vedieť rozlíšiť dobrú knihu od zlej a bude ju vedieť aj ponúknuť. Tam už potom nezáleží na tom, či je to bežné kníhkupectvo, alebo obchod s náboženskou literatúrou.

2

Čo sa vám osobne najviac páči na vašej práci v predajni Spolku svätého Vojtecha?

Priznám sa, že mne sa páči všetko. Tým, že som 15 rokov robila pre inú organizáciu prácu aj fyzicky namáhavú, aj takú kancelársku, aj som bola chvíľu nezamestnaná, aj som robila aktivačné práce bez nároku na odmenu, aj som bola chvíľu živnostník, môžem porovnať. Moja práca je pre mňa balzomom na dušu. Teším sa z každého človeka, ktorý vstúpi do predajne. Ľudia chodia rôzni, ale každého stvoril Boh a on robí všetko dobré. To len my sme dobro v nás zahádzali svojimi plánmi, starosťami, vzburami, neposlušnosťou... Musím povedať, že tí na začiatku „protivní“ sa stali mojimi najlepšimi priateľmi. Treba len trochu trpezlivosti a lásky a Boh robí potom zázraky. Naozaj mi Boh cez túto prácu požehnal veľa priateľov. Mám rada Prievidzu. Teším sa, keď mi príde nový tovar, nové knihy. Tiež sa mi páči, že o Bohu môžem slobodne hovoriť a nik mi nemôže povedať, že ho tým diskriminujem. Práve naopak, toto sa odo mňa očakáva. Najlepšie na tom je, že mi za to Spolok sv. Vojtecha aj platí. 😊 Sú síce niektoré veci, ktoré sa učím aj ja prijímať, neriešiť a poslúchať, ale to patrí k životu. Tiež sú situácie, ktorých sa aj obávam. Taká nečakaná kontrola alebo inventúra, kedy by som chcela mať

všetko v poriadku a stane sa, že mi sem-tam niečo chýba, niekde sa pomýlim. Vtedy dúfam, že ma v tom dobrý Boh nenechá samú a čokoľvek sa stane, bude v jeho réžii.

3

Myslím, že viacerých čitateľov zaujíma, prečo má predajňa otváracie hodiny len v pracovných dňoch od 8:00 do 16:00 hod. Niektorí hovoria, že majú problém kvôli svojej pracovnej dobe navštíviť predajňu.

Na túto otázku by najlepšie odpovedal môj vedúci. To je v jeho kompetencii. Pravda je však taká, že na to, aby bolo otvorené dlhšie a aj v sobotu, treba dve predavačky. Tie by mohli byť, keby boli aj tržby. Spolok svätého Vojtecha má tiež svoje výdavky a keby boli tie väčšie ako zisk, predajňa by sa mohla dokonca aj zrušiť. Toto je však len môj názor. K tejto otázke sa odborne môže vyjadriť len môj vedúci.

Za rozhovor ďakuje Mária Suríková
Foto: Mária Suríková

Čítate? Ktorá kniha vás v poslednom čase najviac zaujala?

Otázku sme položili redaktorom a spolupracovníkom redakcie nášho farského časopisu Bartolomej. A takto zneli odpovede...

• Mária Pytlová

„Keď som bola malá, nerada som čítala, pretože ma nútili čítať nahlas. Raz mi však brat dal do ruky *Troch pátračov* a povedal, že si to mám prečítať tak, ako chcem. Odvtedy som knihy takpovediac nepustila z ruky. Najmä detektívky mám rada doteraz. Tento rok mi popri povinnostiach nezostáva veľa času na čítanie. Ale kniha, ktorú som nedávno čítala a veľmi ma oslovila, má názov *Umenie milovať* od Ericha Fromma. Filozoficky sa zamýšľa nad láskou, druhmi lásky a jej rôznymi prejavmi.“

• Anežka Kútiková

„Čítanie bolo pre mňa od detstva skvelou zábavou. Od dobrodružstiev *Slávnej päťky* nebolo ľahké odtrhnúť oči a vrátiť sa do reality. V súčasnosti čas zostáva skôr na literatúru súvisiacu s mojou prácou. Späťne sa vraciam ku knihám o výchove a vzťahu k deťom od Adele Faber a Elain Mazlish. V tomto čase je to kniha *Ako hovoriť, aby nás tínedžeri počúvali, ako počúvať, aby*

nám tínedžeri dôverovali. V niečom sú námety knihy pre mňa prirodzené a niektoré sa snažím získať ako nové návyky v komunikácii. Denne ešte čítam čo i len kúsok zo *Svätého písma*, myšlienky v ňom sú jednoducho nadčasové.“

• Veronika Hoffmannová

„Znova som sa vrátila k skvelému autorovi Marekovi Orkovi Váchovi a jeho knižočke *Modlitba argentínskych nocí*. Čokoľvek by som o tejto útlej knihe povedala, nevystihovalo by to jej nevšednú a hlbokú jednoduchosť, jednotu s Duchom, ktorá obohacuje čitateľa.“

• Petra Humajová

„Snažím sa čítať čo najviac, hoci aj mám na túto svoju záľubu stále menej času. V poslednom čase ma najviac zaujala trilógia *V znamení leva* od americkej autorky Francine Riversovej. Táto trojica kníh mi totiž priniesla pôžitok v troch rovinách - v čitateľskej (bola napísaná pútavo a čítala sa dobre), v duchovnej (obsa-

hovala nadčasové myšlienky, ktoré platia rovnako teraz ako v minulosti) i v historickej (realie starovekého sveta podávala tak dôveryhodne, až sa človek pomyselne stával jeho súčasťou). Príbeh otrokyne Hadaše, bohatého rímskeho aristokrata Marcusa a gladiátora Atreta dokáže podľa mňa zaujať každého, kto i za oddychovým čítaním hľadá čosi viac.“

• **Mária Suríková**

„Už pár desaťročí trávim život medzi knihami, a to až natoľko, že túto činnosť nevnímam ako ‚čítanie‘. Stávalo sa mi, že som na takúto otázku reagovala zaskočene, že veru ani nečítam, a potom som si spomenula, že len za posledný týždeň som prečítala aj 2 -3 knihy a niekoľko článkov. Keď som sa pred rokmi vybrala na dovolenku k moru, brat ma usmernil: ‚Ale knihy si neber!‘ Väčšinou však ide o odbornú literatúru a pri čítaní som sa naučila ísť vyslovene po informáciách. Tým pádom som sa stala zlou čitateľkou beletrie a básní - obyčajne už po nich ani nesiaham, a ak, tak ich preletím rýchlo a snažím sa zachytiť pointu. K čítaniu ma viedli už rodičia, ale považovala som ho ako aktivitu na zúfale počasie a pokazený televízor. Až kým ma na Gymnázium V. B. Nedožerského nedostal do rúk profesor Králik - ten spravil všetkých závislých od čítania. S takýmto prístupom dočítam len tie knihy, ktoré ma z nejakého dôvodu zaujmú - takže z tých, ktoré som prečítala, ma zaujali všetky.“

• **Beáta Voskárová**

„Nedávno ma oslovil príbeh o neobyčajnom chlapcovi *Obyčajná tvár* od Raquel Jaramillo Palaciovej (pôvodný názov: *Wonder*). Desaťročný Auggie je iný ako ostatní rovesníci. Fyzické postihnutie ho vyčleňuje z bežného života. Postupne však všetkých vo svojom okolí prinúti svojím správaním k tolerantnosti a ohľaduplnosti. Smutný príbeh je napísaný jedno-

ducho, z pohľadu viacerých rozprávačov, s dávkou pozitívnej energie. Knižka je určená pre deti, ale určite dokáže osloviť aj rodičov i učiteľov. Či už chyťme do rúk knižku, alebo s deťmi zájdeme do kina na jej filmové spracovanie (premiéra bola 15.2. 2018), príbeh by nás všetkých mohol povzbudiť k ľudskej tolerancii v našom každodennom živote.“

• **Alojz Vlčko**

„Musím sa priznať, že čítanie kníh nie je moja záľuba. Aj v škole som povinné čítania absolvoval skôr ako povinnosť a nutnosť než niečo, čo by ma bavilo. Napriek tomu ale čítam pomerne veľa. No nie knihy, ale správy a komentáre v médiách. V internetovej dobe je obrovské množstvo dostupných informácií, každý deň prináša aktuálne dianie, zaujímavosti, pribúda nový a nový obsah. Najviac si čítam články na mobile. Nedávno som si nainštaloval aplikáciu s názvom App Usage, ktorá meria čas strávený pozeraním na obrazovku a pri práci s jednotlivými aplikáciami. Bol som trochu prekvapený výsledkom, teda údajom o tom, koľko veľa času denne trávim pozeraním do mobilu. Aj keď ide hlavne o čas strávený čítaním nových informácií, určite by som sa mal zaoberať tým, ako ‚čúmenie‘ do mobilu obmedziť.“

• **Ján Hríb SchP**

„V poslednom čase ma zaujala *Benediktova voľba* od Roda Drehera. Páčilo sa mi v nej prepojenie ideálu stredovekého mníšstva so súčasným svetom. Benedikt, keď vo svojej dobe prišiel do Ríma a uvidel jeho skazenosť, odišiel z mesta preč a začal budovať niečo nové, prevratné. Ono to síce mohlo vyzerat' ako útek, ale potom sa ukázalo, že v tých malých komunitách, ktoré na jeho podnet vznikali, prežili všetky dôležité veci. Na knihe je vidno, že autor má veľký prehľad a dokáže dávať do súvisu také veci, až nám

v mysli vzniká obraz čohosi nového - niečoho, na čo by sme sami neprišli.“

• **Mária Melicherčíková**

„Čítam. Kedysi som knihy doslova hltala, teraz si vychutnávam. Vyberám si. Ostal mi ale zvyk mať rozčítaných viac kníh podľa nálady. Posledná kniha, ktorá ma zaujala a vraciam sa k nej často, je *Ako nepodľahnúť diablu* od Napoleona Hilla.“

• **Vladimír Slovák**

„O svojom postoji ku knihám som sa vyjadril aj v rozhlasovom zamyslení 29.1. 2018. Spomínal som tam dočítanie knihy *Rolanda H. Baintona: Luther*. Veľmi sa mi páčila, lebo ponúkla veci v súvislostiach nielen historických, ale aj teologických. Uvedomil som si pri nej veľkú blízkosť myslenia tohto reformátora so sv. Františkom Saleským, ktorý bol jeho súčasníkom. A odkryla mi mnoho mýtov jednak z protestantskej a jednak z katolíckej strany. Keďže mám problém s dočítaním, ako pôstne predsa vzatie som si tohto roku dal dočítanie a následné dopísanie farskej kroniky - *Historiae domus*. Prvú časť už mám za sebou.“

• **Elena Blašková**

„Knihy sú súčasťou môjho života od detstva. Pamätám si, ako ma k ich čítaniu viedli rodičia, ale aj jedna pani učiteľka (správkynia miestnej knižnice) v dedinke, kam sme s mojou rodinou chodili cez víkendy a počas prázdnin. Vždy, keď ma uvidela, zastavila sa pri mne s náliehavou prosbou: ‚Príd', prosím ťa, do knižnice, mám pre teba nové knižky!‘ Neviem si predstaviť svoj život bez kníh a ani neviem celkom pochopiť ľudí, prečo nečítajú knihy, resp. prečo ich nahrádzajú čítaním alebo sledovaním (aj povrchných) médií. Pretože mne knihy pomáhajú snívať o lepšom a krajšom živote, a potom sa snažím tie sny aj žiť. Sen je niečo, čo si predstavujete, nie to, čo vám niekto vnúti. Najšťastnejšia som, keď sa sny, ktoré snívam pri knihách, stávajú pre mňa skutočnosťou. Nepoznám krajší pocit, ako žiť svoje sny. No časom som pochopila i to, že úplne najkrajšie sny vo mne prebúdza *Biblia*.“

-red-

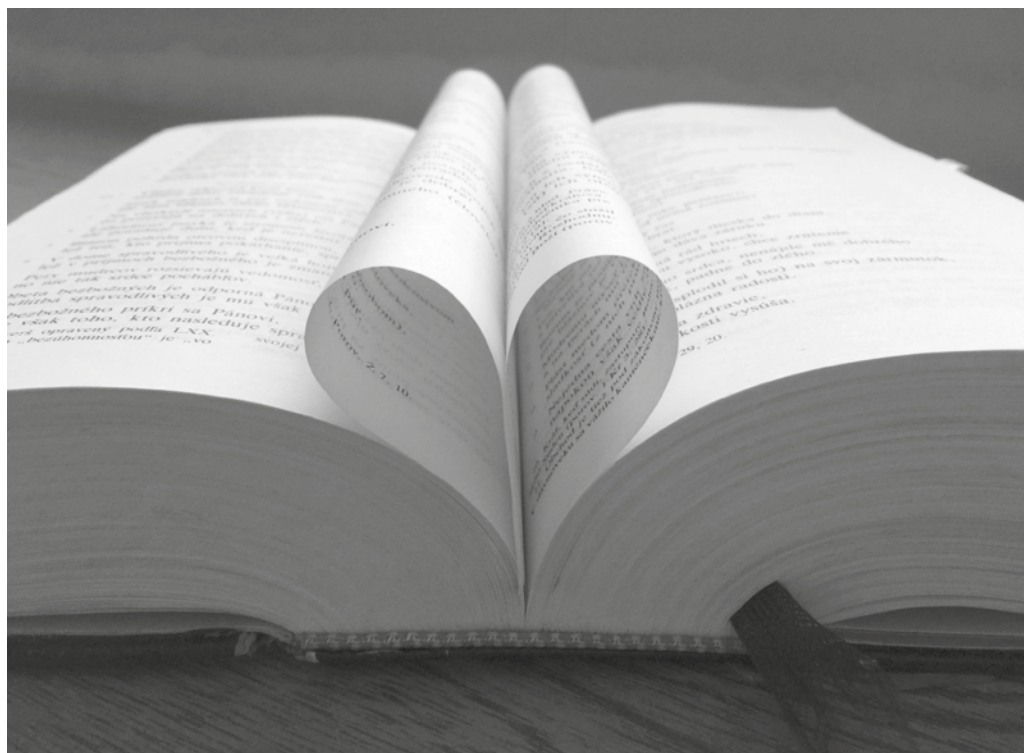

Foto: Silvia Kobelová

Kvôli službe Bohu sa vzdal i bohatstva

Blahoslavený Augustín Czartoryski

Jeho otcom bol poľský princ a mamou dcéra španielskej kráľovnej. Za krstných rodičov mu bol vybraný španielsky kráľovský pár. Po smrti vlastnej matky sa jeho nevlastnou mamou stala dcéra kniežat'a z Paríža. Napriek nepochybnej vznešenosti a sláve, ktorá Augustína Czartoryskeho ako najstaršieho syna šľachtického rodu čakala, sa však neváhal tohto všetkého vzdať a vykročiť na cestu rehoľného života.

Blahoslavený Augustín Czartoryski sa narodil 2. augusta 1858 v Paríži vo Francúzsku, kde žila jeho rodina v emigrácii. Ako šesťročnému mu zomrela mama na tuberkulózu. Otec sa opäť oženil a vybral si dobre. Nevlastná matka mala Augustína veľmi rada a chýbajúcu materinskú starostlivosť mu poskytla v plnej miere.

Stat' sa saleziánom

Augustín študoval najskôr v Paríži, potom už doma, vo svojej poľskej vlasti. Bol chorľavý rovnako ako jeho mama. Preto musel štúdiá prerušiť a odísť na juh Európy, kde bola preňho vyhovujúcejšia klíma. V tom čase sa stal jeho sprievodcom a učiteľom Jozef Kalinowski, ktorý neskôr vstúpil ku karmelitánom a dnes už má aj oficiálne cirkvou uznaný prívlastok „svätý“. On opisoval Augustína ako dobrého, úprimného a inteligentného človeka veľ-

kej viery, ktorému nechýbal ani zmysel pre humor.

V roku 1883 prišlo u Augustína ku kľúčovému stretnutiu. V Paríži sa spoznal s donom Boscom. Už predtým v sebe pociťoval prázdnotu pri pohľade na „veľký svet“. Spoločenský život ho nelákal. Svojmu otcovi dokonca napísal: „Priзнам sa, že mám tých zábav do sýtosti. Sú nepotrebné a unavujú.“ Ale až po stretnutí s donom Boscom pochopil, kde je jeho miesto. Rozhodol sa stať saleziánom. Ako neskôr povedal pápež Ján Pavol II. pri jeho blahorečení: „Všetky otázky a nejasnosti predostrel Bohu najprv v modlitbe a potom sa v duchu poslušnosti išiel poradiť so svojimi duchovnými vodcami. Tak odhalil svoje budúce povolanie - začať žiť chudobný život a slúžiť chudobným.“

Naplnenie túžby

Rodina s Augustínovým rozhodnutím nesúhlasila. Plánovala ho oženiť; napokon, bol najstarším synom a dedičom veľkého rodinného majetku. Aj don Bosco ho odmietal prijať. Poznal nádeje, ktoré rodina vkladala do mladého kniežat'a. Mladý Augustín sa teda rozhodol ísť za Svätým Otcom Levom XIII. Počas audiencie sa mu zveril so svojím rozhodnutím, nesúhlasom otca i váhaním dona Bosca. A pápež mu povedal: „Vráťte sa do Turína, predstavte sa donovi Boscovi, odovzdajte mu pápežské požehnanie a povedzte mu, že pápež si praje, aby vás prijal medzi saleziánov. Buďte vytrvalý a modlite sa.“ Po tejto osobnej intervencii pápeža don

Bosco Augustína k saleziánom prijal. V roku 1887 sa začal jeho noviciát v Turíne. Po jeho skončení zložil sľuby čistoty, chudoby a poslušnosti a zároveň sa zriekol všetkých práv prvorodeného vo svojej rodine. V roku 1892 bol vysvätený za kňaza.

Rodina sa s Augustínovým rozhodnutím postupne zmierila. A on žil v reholi ako každý iný - v jednoduchosti, modlitbe, pokore a láske. Tuberkulóza však po jeho vysvätení na kňaza nastúpila v plnej sile. A tak Augustín 8. apríla 1893, iba rok po svojej vysviacke, napokon definitívne odovzdal svoj život Pánovi.

Pápež Ján Pavol II. blahorečil Augustína Czartoryskeho v roku 2004. Zdôraznil

pri tom najmä jeho dôslednosť pri rozpoznaní Božích úmyslov: „Príklad jeho svätosti chcem dnes odkázať najmä mládeži, ktorá v súčasnosti hľadá spôsoby na odhaľovanie Božej vôle vo svojom živote a túži kráčať každý deň za Božím hlasom. Moji drahí mladí priatelia, učte sa od blahoslaveného Augustína vrúcne prosiť v modlitbe o svetlo Ducha Svätého i za múdrych vodcov, aby ste mohli spoznávať Boží plán svojho života a aby ste dokázali vždy ísť po ceste svätosti.“

Pripravila: Petra Humajová

Životopisné údaje: Ž. Podlejski: Sol' zeme a svetlo sveta 7; www.saleziani.sk, Foto: www.salezjanie.pl

DIECÉZNE STRETNUTIE
MLADÝCH S O. BISKUPOM

KVETNÝ VÍKEND

WWW.DCMMAJAK.SK

23.-25. MAREC 2018

HLAVNÝ HOST: THLIC. JÁN KRAUS

KAPELA: ESPÉ

Neboj sa, Mária, našla si milosť u Boha. Lk 1,30

ORGANIZÁTOR:

PARTNERI:

MEDIÁLNI PARTNERI:

Franz Spirago: Antikrist

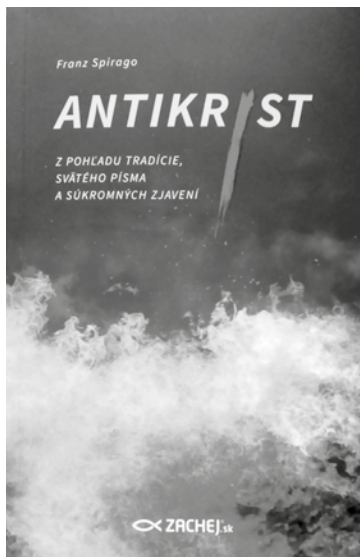
Z pohľadu Tradície, Svätého písma a súkromných zjavení. Zachej.sk, 2017, 186 s.

„Nemali by sme sa nazdávať, že písať o Antikristovi je zbytočné, že sa aj tak ešte neblíži koniec sveta. Nikdy nemôže byť zbytočné, keď napíšeme nejakú štúdiu o niečom, čo sa vo Svätom písme tak často a podrobne opisuje. Samotní apoštoli a cirkevní otcovia by určite nepoukazovali tak často na Antikrista, ak by to nebolo pre kresťanov *mimoriadne užitočné*. Najväčší úžitok však tieto poznatky prinesú kresťanom žijúcim v dobe Antikrista.“ (Z Predhovoru autora.)

Kniha katolíckeho kňaza, teológa a pedagóga Franza Spiraga vyšla pôvodne v nemčine v roku 1931. Ako to však často býva v záležitostiach viery, ani v otázke Antikrista nielenže nemôžeme povedať, že staršie poznanie je už zastaralé, ale niekedy sa veci javia naopak - že kedysi bolo ich poznanie oveľa bohatšie a možno aj spoľahlivejšie. Podobný názor vyslovil aj autor knihy, ktorý sa počas štúdia problematiky neubránil dojmu, že mnohé

zdroje, ktoré hovoria o Antikristovi, sa síce vo viacerých veciach líšia, no zároveň majú aj nepochybné styčné body, ktoré naznačujú, akoby vychádzali z nejakej spoločnej tradície.

Kniha Antikrist je napísaná veľmi pútavým a ľahko zrozumiteľným spôsobom. Odvíja sa ako súvislý príbeh napriek tomu, že jej autor sa snaží využívať rozmanité zdroje informácií: Sväté písmo a posvätnú tradíciu, ktoré sú povinným predmetom kresťanskej viery, ale aj záznamy o osobných zjaveniach kresťanských mystikov a výpovede cirkevných otcov, ktorým nie sme povinní veriť. Hoci sa snaží vytvoriť čo najcelistvejší obraz o pôvode, osobe a verejnom pôsobení Antikrista, vrátane charakteru doby, v ktorej vystúpi, až po jeho pád a posledné obdobie pred druhým príchodom Krista, upozorňuje aj

na odlišnosti a stále (a asi aj nevyhnutne) jestvujúce nejasné a prázdne miesta v tomto poznaní. Kniha môže byť pre čitateľa užitočná najmä dvoma spôsobmi. Po prvé je systematickým a pomerne rozsiahlym súborom poznatkov a názorov o Antikristovi aj dobe, v ktorej má ovládnuť svet. Tieto informácie uľahčujú nielen čítanie „znamení čias“, ale aj nadobudnutie určitého odstupu od „dnešnej doby“ a jej problémov, ktoré sa môžu

zdať neriešiteľné. To nakoniec umožňuje hlbšie si uvedomiť, že za ich riešenie sme zodpovední každý svojím životom tu a teraz.

Po druhé kniha skryto čitateľa vyzýva zamyslieť sa nad silou jeho viery. Hlavne keď opisuje utrpenia a pochybnosti, ktorými budú musieť prejsť kresťania posledných čias. Už len pri čítaní o nich (nejde len o všeobecný zákaz, prenasledovanie a mučenie, ale hlavne o nepreniknuteľnú sieť verejne hlásaných klamstiev a rúhaní, sprevádzaných satanskou mocou Antikrista robiť zázraky, či skôr vyvolávať ich dojem) každý úprimný čitateľ precíti hĺbku pravdivosti Kristových slov, že ak by Boh toto utrpenie včas neukončil, nevytrval by nikto.

Text a foto: Mária Suríková

Rozpis liturgických slávení počas Veľkej noci 2018 v Prievidzi

Kostol	Farský Kostol sv. Bartolomeja (Prievidza - mesto)	Kostol Nanebovzatia Panny Márie (mariánsky na cintor.)	Kostol Najsvätejšej Trojice (kláštor piaristov)	Farský Kostol sv. Terézie z Lisieux (Zapotôčky)
Zelený štvrtok 29.3.	16:30 Svätá omša Pánovej večere Poklona do 21:00	22:00 Krížová cesta	18:30 Svätá omša Pánovej večere	18:00 Svätá omša Pánovej večere Poklona do 20:30
Veľký piatok 30.3.	8:00 Liturgia hodín 8:30 Krížová cesta 15:00 Obrady utrpenia a smrti Pána Po obradoch poklona pri Božom hrobe (celonočná adorácia)	17:00 Gréckokatolícke obrady Veľkého piatku (veľká večiereň s uložením pláštenice do hrobu)	18:30 Obrady utrpenia a smrti Pána	10:00 Krížová cesta 15:00 Obrady utrpenia a smrti Pána Poklona krížu do 20:30
Biela sobota 31.3.	8:00 Liturgia hodín (ranné chvály a posvätné čítania) Celodenná poklona pri Božom hrobe do 17:00 (ukončená vešperami) 19:30 Veľkonočná vigília	17:00 Gréckokatolícke obrady (veľká večiereň s liturgiou sv. Bazila Veľkého)	7:30 Ranné chvály 19:30 Veľkonočná vigília	7:30 Ranné chvály Celodenná poklona do 19:00 19:15 vešpery a následne slávnostná Veľkonočná vigília
Veľkonočná nedeľa 1.4.	Sväté omše: 7:30 (s požehnaním jedál) 9:00 (s požehnaním jedál) 10:30 18:00	5:45 Gréckokatolícke obrady (utieň vzkriesenia) 7:00 Gréckokatolícka sv. liturgia , požehnanie jedál a myrovanie 9:00 Svätá omša	Sväté omše 6:45 (s požehnaním jedál) 9:30 (s požehnaním jedál) 11:00	Sväté omše: 8:00 (s požehnaním jedál) 10:00 (s požehnaním jedál) 18:30 vešpery 19:00
Veľkonočný pondelok 2.4.	Sväté omše: 7:30 9:00 10:30 18:00	Svätá omša 9:00 10:30 Gréckokatolícka sv. liturgia	Sväté omše: 6:45 9:30 11:00	Sväté omše: 8:00 18:00

Spovedanie pred Veľkou nocou:

Kvetná nedeľa 25.3.: všetky prievidzské kostoly okrem mariánskeho od 14:00 do 18:00 (prestávka 16:00 - 16:15)

Veľký týždeň: pondelok - streда (26. - 28.3.) od 10:00 do 17:00 v Kostole sv. Bartolomeja (farský kostol)

Farská kronika

od 30. januára do 23. februára 2018

Do farského spoločenstva sme sviatosťou krstu prijali:

Viktória Mihaličková
Jozef Kányi
Juraj Ruman
Matej Pohl
Alex Šnirc
René Šnirc
Simona Bogdanová
Kristína Oravcová

Manželstvo uzavreli:

Daniel Filipovič a Viola Chromá
Matej Miškolczy a Simona Soukupová
Marián Svetík a Alexandra Rodriguezová

S kresťanskou nádejou na stretnutie vo večnosti sme sa rozlúčili so zosnulými:

Paulína Huliaková, 90 r.
Šarlota Koščová, 82 r.
Pavol Čížek, 62 r.
Emil Mazán, 70 r.
Terézia Földesiová, 80 r.
Ján Takáč, 84 r.

BARTOLOMEJ

ČASOPIS PRIEVIDZSKEJ FARNOSTI

Vychádza s cirkevným schválením BÚ
v B.B. č. 1127/98

Vydáva:
Rímskokatolícky farský úrad
v Prievidzi. Vychádza raz mesačne.

Zodpovedný redaktor: Alojz Vlčko
tel.: 0902 202 898
e-mail: alojz.vlcko@gmail.com

Vedúca vydania: Petra Humajová
Grafika: Beáta Voskárová
Redaktori: Vladimír Slovák, Marián
Husár, Ján Jáger, Elena Blašková,
Anna Gálová, Romana Hofmanová,
Štefan Kollár, Mária Melicherčíková,
Mária Pytlová, Mária Suríková

Kontakt:
tel.: 046/542 28 01
web: www.farapd.sk
e-mail: bartolomej@farapd.sk
adresa: Redakcia Bartolomej
Mariánska 4, 971 01 Prievidza

Foto:
str. 1 - Mária Melicherčíková
str. 2, 3 - Štefan Kollár
str. 30, 31, 32 - Mária Melicherčíková

Tlač: PATRIA I., spol. s r. o.
Náklady na tlač:
cca. 0,40 €

Upozornenie:
Redakcia si vyhradzuje právo výberu
a úpravy príspevkov.
Rukopisy nevraciamy.

**Obnova manželských sľubov, 13. február 2018,
Kostol Najsvätejšej Trojice v Prievidzi**

Popolcová streda, 14. február 2018, farský Kostol sv. Bartolomeja

